

Alfons Mallol Garcia

Extracte de:

Sírius 4

editat per
Setzevents

LA LEGIÓ ASSALTARÀ SIRIUS 4

Així ho ha decidit l'Assemblea General de l'ONU (UNGA) a petició del Consell de Seguretat (UNSC). Els esforços de l'Armada per controlar els pirates estan resultant infructuosos, i l'accident ocorregut fa només tres dies, quan una nau pirata xocà contra un transport de passatgers, provocant més de dos mil morts, ha estat el detonant.

Per què la Legió?

El problema dels pirates ha estat històricament una qüestió de l'Armada o de la Guàrdia Solar. Aquesta vegada es tracta de baixar a un planeta extrasolar per trobar les bases d'operacions i neutralitzar-les.

El cuirassat Quimera i tots els seus efectius van ser mobilitzats a petició del UNSC, només faltava l'aprovació de la

UNGA per donar llum verda a l'assalt. Els legionaris estan entrenats per a aquest tipus d'accions, i s'espera que sigui ràpid i amb el mínim de baixes.

La llei de defensa colonial

Alguns experts han expressat la seva preocupació per aquesta llei que permet tenir a casa un fusell letal. No obstant això, se sap que la majoria de la població no recolza als pirates i terroristes que s'amaguen al planeta. També cal tenir en compte el fet que si no ets colon, no tens dret a posseir el fusell. Es calcula que només el 30% de la població de Sirius té aquest estatus.

Per tot això, més l'amenaça que representa un exèrcit entrenat, s'espera que hi hagi molt poca resistència.

En conèixer les notícies vaig pensar “per fi acció de debò”. Tenia ganes, moltes ganes de tornar a lluitar. Des que vaig abandonar la Guàrdia Solar, no m’havia enfrontat al perill cara a cara, tot havien estat maniobres i entrenaments.

Quimera

Setmanes abans de l’aprovació de la UNGA, l’Armada ja havia mobilitzat diverses de les seves fragates i algun destructor per fer tasques de vigilància en el sistema de Sirius. Quan la proposició fou aprovada, aquestes naus acordonaren el planeta, aïllant i preparant la zona per a l’arribada de la Legió, el segon cos d’exèrcit de les Forces Armades de les Nacions Unides —més conegudes com UNAF—, encarregat dels assalts planetaris.

Al cap de pocs dies aparegueren dotzenes de punts de llum que es transformaren en enormes discs brillants, d’on emergiren més naus de batalla de diferents grandàries, prenent posicions en l’òrbita del planeta. Es tractava de la flota de la Legió, formada per diverses corbetes d’assalt, destructors de primera línia, fragates escorta i, per descomptat, els creuers de suport amb el gruix de la tropa de terra a les seves entranyes. Finalment, es formà un disc major que els altres, per on aparegué la nau insígnia i el centre de comandament de la Legió, el cuirassat Quimera. Es tractava d’una impressionant obra d’enginyeria de centenars de milers de tones, capaç de transportar un batalló sencer i llançar als seus més de dos mil cinc-cents soldats contra l’objectiu en menys de quinze minuts.

En els moments abans de començar l’assalt, mentre els caces patrullaven l’espai i les fragates escodrinyaven el planeta, el pont de comandància del Quimera bullia d’activitat sota l’atenta mirada de l’almirall. Esperava els informes preliminars al descens, mantenint-se en comunicació constant amb els generals de la primera i segona divisió, així com amb el d’intel·ligència. L’espera s’estava tornant agònica i la tensió creixia per moments.

Per fi, els informes començaren a arribar.

—Almirall —el general d’intel·ligència fou el primer a trencar el silenci—, en tot això hi ha alguna cosa que no encaixa. Aquesta espècie de camp electromagnètic que cobreix el planeta i que fa interferències ha de sortir d’algun lloc, però els informes no mostren l’origen.

—General, estigui tranquil —la profunda veu de l’almirall es va fer sentir—. Segur que només és un intent per interferir en els nostres sensors.

—Doncs crec que ho estan aconseguint.

—No, no han aconseguit res. Tots sabem que la seva feina és buscar-nos problemes. No cal exagerar.

—Si m’ho permeten, senyors —el general de la segona divisió, comandant de les forces lleugeres de la Legió, s’uní al debat—, no crec que això ens hagi de preocupar. Una vegada els nostres legionaris arribin a terra, augmentaran el rendiment de tots els nostres sensors i podrem inspeccionar qualsevol mil·límetre quadrat d’aquest planeta. La guerra electrònica està contemplada en el pla d’acció.

—Comparteixo la seva opinió —ara intervenia el comandant de les forces pesades, la primera divisió de la Legió—, tot i que entenc els dubtes del nostre company d’intel·ligència, però no fins al punt de retardar l’operació.

—Però, senyors —el to de l’alt oficial d’intel·ligència denotava certa preocupació—, que no han llegit l’informe de l’Acadèmia?

—Sí, és clar —l’almirall parlà amb cert menyspreu—. Però tampoc se’ls pot fer sempre cas, tota manera no diuen res dolent.

—Però, senyor, precisament aquest és el problema: el que diuen és que no ho poden saber.

—General, el futur no es pot endevinar. O potser es creu aquests contes de fades?

—Jo ni crec res ni deixo de creure-hi. És la meva feina.

—Llavors, ja està tot dit. Generals de divisió, estan preparats?

—El primer batalló del tercer regiment de la primera brigada de la segona divisió, està preparat, embarcat i esperant l'ordre, senyor.

—La segona companyia del segon regiment de la tercera brigada de la primera divisió, està preparada, embarcada i esperant l'ordre, senyor.

—Doncs no fem esperar a la gent de Sirius.

Els oficials saludaren i tancaren les comunicacions, llestos per dirigir la batalla des dels seus respectius llocs de comandament.

*Les guerres se sap com comencen,
però no com s'acaben.*
Gaspar Llamazares

Però si la cosa sortia malament, estariem en guerra i aïllats en territori enemic. Un planeta sencer amb totes les seves defenses estava esperant, acceptant el desafiament que la Legió, en nom de l'ONU, els havia llançat. Tot un planeta armat, apuntant-nos, i amb el dit en el gallet.

Descens

El comandant d'intel·ligència militar, el general Roth, estava a la seva cambra de la fragata d'espai profund de l'Armada. Les naus d'aquest tipus estan molt ben equipades pel que fa a sensors i aparells similars, per això l'havia triat com a base d'operacions. Revisava informes i analitzava dades abans de tornar al pont per observar l'operació, quan els seus pensaments foren interromputs per l'enèrgic discurs de l'alt comandant.

—Legionaris! Us parla el vostre almirall. Seré breu. Avui és el dia, ara és el moment. Heu estat triats per portar la llei i l'ordre allà on no n'hi ha. Sabeu amb escreix que sou capaços de clavar-los-hi una puntada de peu al cul a aquests maleïts rebels. És l'oportunitat de fer història, i la fareu. Visca la Legió!

De totes maneres, ja s'ho esperava, era el senyal d'avís. Abandonà la cambra i es dirigí al pont, l'atac havia començat.

Quan el general entrà, el soldat de guàrdia es quadrà i saludà. El major Mahan, el comandant de la Sextant, l'estava esperant.

—Benvingut, senyor —saludà al general, i aquest li correspongué.

—Alguna novetat?

—Tot va segons el previst.

—Esteu analitzant el bombardeig i l'embolcall magnètic?

—Sí, tal com havia ordenat. Hem desplegat tots els sensors, llançat els droïdes i enllaçat amb les altres naus.

—Doncs així l'únic que hem de fer és esperar.

Els dos oficials restaren en silenci, observant les altres naus de guerra bombardejar el planeta. Fou un episodi molt curt, d'uns cinc minuts, només perquè l'enemic acotés el cap mentre se li feia una demostració de força.

Una vegada acabats els focs d'artifici, el cuirassat Quimera i els creuers que l'acompanyaven començaren a disparar les càpsules. El major no pogué evitar senyar-se mentre el general l'observava de reüll.

—Alea iacta est.

—No fa falta ser sarcàstic, general.

—Però tinc raó.

Un avís en els seus monitors els indicà que ja tenien l'informe provisional del bombardeig.

—General, sembla que tot segueix bé.

—Massa precís, massa bé —murmurà per a si mateix—. És massa sospitós.

De sobte, les càpsules començaren a comportar-se de forma erràtica.

—Què està passant?!

Es desviaven del seu rumb, tant que algunes xocaven entre elles, destruint-se en l'impacte, mentre alarma s'activava al pont. Els integrants de guerra electrònica es veien desbordats.

—Avís de col·lisió?

—Comandants —l'oficial encarregat dels sensors es dirigí als seus superiors—, és com si de cop el planeta s'hagués fet més gran...

—Les càpsules ho han d'haver interpretat com si anessin massa ràpid o amb angles erronis,

i en intentar corregir el rumb algunes han col·lisionat.

La majoria, emperò, aconseguiren arribar a l'atmosfera, tot i que en un angle incorrecte. Les unes rebotaren, les altres es desintegraren. En quedaven poques i aquestes havien consumit la major part del combustible, la qual cosa impedia que frenessin correctament, de manera que una gran part s'estavellà contra el sòl del planeta; les restants tingueren un aterratge accidentat.

El general no podia amagar la sensació d'impotència i desesperació, emoció compartida per tots els que observaven el que estava succeint.

—Quantes càpsules han arribat en condicions?

—Menys d'un 12%, general.

—Això significa més de dos mil cinc-cents baixes —l'oficial esbufegà, disgustat—. Torno a la meva cambra.

El comandant d'intel·ligència abandonà el pont d'un mal humor manifest.

La sort està feta.

Juli Cèsar

La nostra missió era senzilla: establir un perímetre de seguretat, posar les balises per indicar els punts d'aterratge de la segona onada i activar les contramesures electròniques. També havíem d'obligar a rendir-se a qualsevol insurgent que trobéssim.

Primer contacte

Els integrants de l'escamot lleuger 2131523, igual que els altres legionaris del seu mateix batalló, havien realitzat els seus respectius rituals de bona sort; des d'escriure una carta fins resar, passant per mostrar fotos de les respectives parelles als companys o explicar acudits fàcils. El nerviosisme era palès, gairebé tots eren soldats inexperts i mai no havien vist l'acció real. La veritat és que només tres d'ells tenien experiència: el sergent Ziegler —un home mig calb que sempre cridava—, el caporal de primera Golubev —un jove eslau amb un passat tèrbol— i la soldat de primera LaFontaine —una jove pèlroja repudiada per la Guàrdia Solar—. No obstant això, sabien que la seva missió era simple i que, si tot anava bé, s'acabaria aviat.

No obstant això, les coses s'havien torçat. Tot i que el llançament de la seva càpsula havia estat perfecte, al cap de poca estona notaren com si tentinegés, una cosa que mai no havia succeït. Després, en entrar en contacte amb l'atmosfera, sense que la càpsula deixés de ballar, començà a envair-los un sufoc cada vegada més palès, fins ser gairebé insuportable. A les cares d'alguns soldats es reflectien els seus pitjors temors, convençuts que eren els seus últims moments. Però la calor cessà de sobte, havien aconseguit entrar, i només calia aterrar.

Però no s'havia acabat el malson. Podien sentir el retronar dels propulsors intentant evitar un aterratge fatídic. Els ocupants sabien que allò no era normal, que alguna cosa no anava prou bé, i la por començà a apoderar-se dels seus cors, assolint nivells de pànic entre els més novells quan s'activà l'alarma de col·lisió.

Primer fou un cop sec, la càpsula impactà contra el terra en un angle molt obert i rebotà. Després d'algunes voltes de campana, s'arrossegà per un dels dorsals desenes de metres, algunes parets laterals quedaren afectades i cediren, i tres dels seus ocupants foren arrossegats pel terreny fins que el vehicle col·lisionà contra la paret de roca d'un penya-segat proper.

Els supervivents, un cop recuperats de la col·lisió, recolliren els seus fusells de rail magnètic —els coneguts RMs—, i sortiren de la càpsula, mentre es queixaven que “algú de dalt” no havia fet prou bé la feina.

Abans de començar la marxa cap al seu objectiu, donaren un últim adéu als companys caiguts. Com que no hi havia temps per a un funeral digne, posaren els cossos dins les bosses, agafaren les seves identificacions i el sergent Ziegler pronuncià algunes paraules que serviren per donar coratge alhora que acomiadar-se'n. Després ordenà que es posessin en marxa.

Passaren breus instants abans que el cap li explotés i el casc sortís volant. Els soldats amb més reflexos es llançaren al terra, evitant la ràfega de metralladora que seguí al tret. Alguns

no tingueren tanta sort, sent abatuts a l' instant. Les bales que no encertaren, rebotaren fent de metralla. Les proteccions feren el seu treball, però no eren perfectes. Diversos fragments s'obriren pas, ferint a alguns soldats. Estaven atrapats entre el foc enemic i la paret de roca.

—LEGIONARIS! Reagrupem-nos!

El caporal de primera Golubev, el següent al comandament, es va fer sentir, ordenant que usessin la càpsula i els enderrocs del seu al voltant com a cobertura. No obstant això, la soldat LaFontaine el desobeí, perquè no li va semblar prou bona idea, i començà a arrossegar-se en direcció contrària. Al seu darrere sentí que algú més la seguia, era el caporal Leroy, que li indicà que continués. El combat s'intensificà. Els militars oposaven tanta resistència com podien, però estaven acorralats. LaFontaine i en Leroy s'apressaren a entrar al bosc i parapetar-se per obrir foc des d'un altre front. Apuntaren en el precís moment que un míssil travessava l'aire i explotava allà on estaven els seus companys.

Es va fer el silenci, es respirà una calma tensa.

La soldat va fer senyals al caporal perquè s'amagués. Esperaren, observaren, escoltaren. Sentiren algun gemec de dolor, i van veure que els rebels sortien de les seves posicions, apropant-se lentament a la càpsula. Podien contar-ne cinc.

—Espera't aquí, em posaré al seu darrere —LaFontaine prengué la iniciativa—. No disparis fins que jo ho faci.

El caporal acceptà l'ordre, sabia que era una excel·lent combatent, tot i tenir una ferida sagnant al maluc que li havia provocat la metralla.

Observà als rebels. Havien arribat on en Golubev i els altres s'havien protegit. Un dels insurgents tragué el cap i va rebre un tret que acabà amb la seva vida. L'enemic no dubtà a rematar qualsevol que semblés ferit. En Leroy, davant d'aquell espectacle, no pogué evitar obrir foc. LaFontaine havia conservat la sang freda, però encara no havia arribat on volia, només els havia flanquejat. Ara també es veia obligada a disparar o acabarien amb el seu company.

La ràfega del caporal no tingué prou encert, però la soldat demostrà millor punteria abatent-ne un, en quedaven tres més. Quan en Leroy tornà a disparar, ella canvià ràpidament de posició i tornà a obrir foc. Un altre rebel caigué, només en quedaven dos. Havien perdut el factor sorpresa i no estaven entrenats, eren blancs fàcils.

El caporal es confià, quedant massa exposat, per sort pogué tombar-ne un abans que li disparés. Però l'altre s'adonà de l'error del militar i aconseguí encertar-lo. La soldat li va fer pagar amb la vida i es dirigí corrent cap a en Leroy.

—LaFontaine...

La veu del soldat sonava molt apagada.

—Tranquil, estic aquí.

El caporal tenia un forat a l'abdomen, just sota les costelles, i no parava de sagnar.

—Vicky...

Tots dos sabien el que allò significava. Les seves mirades es van entristir, igual que els

seus rostres. No podien fer res per molt que volguessin, no podien evitar l'inevitable.

—Jules, estic amb tu.

—Fa molt mal.

La soldat buscà un calmant i li injectà al seu company moribund. El caporal en demanà un altre, també l'hi donà.

—Ja no fa mal, oi que no? —digué LaFontaine forçant un somriure.

—Gràcies, però posa-me'n un altre... —la veu del caporal era feble, com apagada.

—No..., et mataria.

—Per favor.

—No. Estic al teu costat, no et deixaré.

L'agafà de la mà mentre li acariciava el rostre. Es quedà al seu costat fins al final. I li tancà els ulls.

*Aquells salvatges moriren durament,
com llops ferits y acorralats.
Eren bruts, sorollosos i pudien. I jo els estimava.
General Douglas MacArthur*

No obstant això, topem amb tot un planeta amb les seves defenses esperant-nos. Ens digueren que es rendirien en veure'ns, ens ho van assegurar. "El poder de la Legió és suficient per atemorir a qualsevol enemic". Mentida! Els rebels jugaven a casa i anaven guanyant. Per què rendir-se? Era com si se'n burlessin de nosaltres.

Pietat

Calma, silenci. Una maleïda calma, un desgraciat silenci. La legionària LaFontaine s'havia practicat una primera cura d'emergència i després posà els cossos dels seus companys dins de bosses que va arrossegar fins la càpsula, convertint-la d'aquesta manera en el mausoleu de l'escamot 2131523 de la Legió. En acabar, s'assegurà de tenir suficient munició i provisions abans de començar una marxa sense direcció concreta. Les comunicacions no funcionaven, no hi havia forma de rebre noves ordres, ni de demanar ajuda.

Observà els cadàvers dels rebels. Se li ocorregué que potser tindrien algun mapa i, qui sap, alguna forma de comunicar-se. Els registrà, no portaven gaire cosa al damunt, i allò volia dir que tenien algun mitjà de transport proper, o bé que estaven prou a prop com per arribar-hi a peu. Continuà registrant-los, però només trobà una pistola de bengales, i deduí que segurament s'avisaven d'aquesta manera, ja que no portaven ni un sol comunicador.

L'empunyà, apuntà al cel i disparà.

Tornà a amagar-se al bosc per veure què succeïa, potser vindria algú. Per si de cas, s'apartà prou, no fos que es tractés d'un avís per a l'artilleria, i es disposà a esperar els esdeveniments.

Trigà més de mitja hora, però la resposta arribà. Clarament, era el so d'un aerovehicle aproximant-se a la zona, un de gran. Tragué el fiador mentre observava el camió volador aterrar a prop de la càpsula. Es tractava d'un vehicle voluminós i pesat, amb una cabina per al conductor i l'acompanyant, i un compartiment de càrrega suficientment espaiós per a dotze persones. Potser estava ple de rebels, o potser no, però com que no volia córrer cap risc, canvià a una posició des d'on pogués controlar la porta posterior.

Algú descendí de la cabina, l'acompanyant, mirà al seu al voltant abans de dir alguna cosa.

—Aquí passa alguna cosa estranya. On son, tots?

Havia arribat el moment d'actuar. Amb pas decidit i silencios s'apropà al vehicle per darrere. Després, amb l'arma en alt, avançà cap al seient del pilot. L'obligaria a rendir-se, i també al seu acompanyant. Quan estava gairebé a la porta, però, sentí un crit d'advertiment, seguit d'una ràfega. Si no hagués estat per l'avís, l'haguessin encertat de ple. El providencial salt que realitzà no evità, emperò, que la bala impactés a la seva espatlla dreta. Impulsada per l'adrenalina del moment, correu fins posar-se a cobert, darrere el camió, mentre una altra ràfega provinent de la cabina intentava donar-li caça.

Tornava a estar com al principi, però ara sagnava de valent mentre aquell rebel se li apropava tot cridant.

—Apa, rendeix-te!

Gràcies als crits, la soldat podia saber on estava l'enemic.

—Sabem que estàs sol.

«Deus voler dir "sola", imbècil», pensà LaFontaine.

—Rendeix-te, no et farem res.

S'apropava. Diuen que quanta més por té el gos, més lladra. El rebel lladrava molt; la legionària, gens. Canvià l'arma de mà.

—No ens ho posis difícil...

La ràfega del RM legionari va fer callar al gos que tant bordava. El nou silenci fou tan sols trencat pel xiscle que s'escapà de la cabina.

La soldat canvià de posició, i al cap d'uns instants, pogué veure que una dona atemorida, amb respiració pesada i pas insegur, sostenint un fusell amb mans tremoloses, avançava cap al cadàver del seu acompanyant. Com més s'apropava, més creixia la seva por, la por d'acabar com ell, que aquests fossin els seus últims instants.

Mirà cap a tots costats, sense trobar rastre de l'executor. A cada pas que feia, creia que aquell seria l'últim. Cada batec bombava una mica més de temor, recordant-li que encara seguia viva. L'enemic semblava invisible.

No va poder aguantar més la tensió. Les cames li fallaven, les mans li feien ballar el fusell seguint un ritme macabre, el cor pugnava per sortir disparat d'aquell cos paralytitzat pel terror. Llançà el fusell, aixecà les mans, esclatà en plors, i cridà amb força.

—EM RENDEIXO! PERÒ, PER FAVOR, NO EM MATIS.

Com a resposta notà una gota de sang caient-li damunt. Amb la vista ennuvolada, aixecà el cap per mirar enlaire, i es trobà amb un fusell sostingut per una mà ensangonada, a joc amb la cabellera vermellosa. Talment com si el mateix dimoni l'encanonés.

Aquell dimoni no deixà d'encanonar-la mentre baixava del camió.

—Per favor, no em matis, tinc dos fills.

El sergent també tenia fills, i el caporal de primera tenia plans per casar-se.

—Tingues pietat.

Els milers de soldats desintegrats amb les seves càpsules no tingueren ni l'oportunitat de defensar-se.

—Digues-me què vols i t'ho donaré.

Per fi, el dimoni parlà.

—Treu-te la roba.

—Si..., si vols passar un..., una bona estona..., no em resistiré —ni se n'havia adonat que el seu dimoni també era una dona—. Te la puc mamar, si això et fa feliç, però no em matis, per favor.

—Sóc una dona, puta fastigosa.

La rebel es despullà, quedant-se només en roba interior.

—I ara? Què vols que faci?

—Deixa-la a la cabina.

La insurgent caminà fins la cabina i deixà la roba allà dins, tal com li manava la legionària de cabells de sang. Tenia l'esperança que així podria salvar la vida.

—Vols que ho fem aquí? No m'importa que siguis una dona...

—CALLA! —la interrompé bruscament— No vull fer-ho amb tu, porca. Surt de la cabina!

—Què vols?

—La teva roba és l'única que no està tacada de sang. Si em passejo per aquest planeta amb aquest uniforme, seré un blanc mòbil.

El terror tornà a apoderar-se de la rebel.

—No, si us plau, no..., no em matis —es posà de genolls, implorant per la seva vida—. Per favor, tingues pietat.

—ÉS QUE HEU TINGUT PIETAT DELS MEUS COMPANYS?!!!

El terror li corria per les venes i no podia contenir-se. Suava, plorava i, ara també, es pixava al damunt.

—Concedeix-me una última voluntat, per favor.

—No.

I una bala li travessà el cap, partint-li el crani i escampant-li el cervell.

*Que Deu s'apiadi dels meus enemics,
perquè jo no ho faré.*

General George S. Patton

Sens dubte, havíem perdut la primera batalla. L'alt comandament ho sabia, jo ho sabia, tot l'univers ho sabia. Em trobava abandonada a la meva sort i, molt probablement, em donaven per morta.

Pla B

L'alta comandància es tornà a reunir. Feia hores que revisaven informes del que havia succeït, intentant esbrinar què havia passat, per què havia anat malament. Decidiren prendre's un descans de mitja hora. El temps passava de pressa, i de seguida l'almirall i els seus assessors i generals tornaren a la feina.

—Senyors, repassem els fets —s'aclarí la gola—. Primer, els trets d'artilleria del bombardeig preliminar foren interferits i fallaren tots els blancs. Segon, els sensors de les càpsules de desembarcament reberen informació falsa deliberadament, i això va fer que variessin el seu rumb. General Roth, és així?

—Sí, almirall, tot apunta a que ha estat així.

—I per què ha estat així?

—Hi ha un camp energètic que altera la lectura dels sensors i que interfereix les comunicacions. Al principi va semblar que només era un camp electromagnètic d'alta potència, però després vam saber que era un camuflatge.

—Energètic? Això és molt ambigu —l'almirall es dirigí al general d'enginyeria—. Som capaços de determinar el seu origen i naturalesa?

—Encara no, senyor —el comandant de la cinquena divisió prengué el relleu—, però sabem que prové del planeta. Això vol dir que hem de trobar alguna forma de superar-ho.

—Quin és el problema, general?

—S'adapta als nostres intents.

L'almirall romangué en silenci per meditar amb calma, mentre el comandant de la divisió lleugera prenia la paraula.

—Podria ser una IA?

—No —l'enginyer li respongué—. Ja hem fet les proves pertinents i ho hem descartat. És més aviat com si hi hagués algú controlant-ho, potser un grup d'enginyers o similar.

—També hem descartat la intervenció de les “dones”? La seva llar té un sistema de protecció semblant.

—Exacte, semblant, però no idèntic. Aquest camp és tecnologia humana.

L'almirall aparcà les seves cavil·lacions i tornà a parlar.

—Generals, el pla B és factible? —tots dos generals, el d'intel·ligència i el d'enginyeria, assentiren— Llavors capturarem les principals zones turístiques dels dos continents, i des d'allà continuarem les operacions. Alguna objecció?

Les mirades es dirigiren al comandant d'intel·ligència, preveient el seu comportament.

—Sí, almirall.

—Ja m'ho esperava, general Roth, sigui fidel a les tradicions i objecti.

—Preferiria obrir un tercer front enmig d'un territori inexplorat.

—I això per què?

—Perquè allà segur que no ens hi esperen.

L'almirall s'ho quedà valorant per uns moments, mentre els generals de la primera i segona divisió miraven al d'intel·ligència de mala manera; mai no els hi havia agradat que un altre oficial disposés dels seus homes. A més, la hi tenien jurada des d'aquelles maniobres on modificà els plans per causar el caos.

—Bé, hi estic d'acord. Com que suposo que ja ho té pensat, per seguir la tradició... —

agregà, amb ironia—, digui'm què necessita.

—Dues seccions de la pesada, quatre de la lleugera i una d'enginyeria; amb això n'hi haurà suficient.

—Li'n dono una de pesada, una de lleugera i la d'enginyeria.

—Que la pesada sigui de la primera brigada.

—Fet.

*Les batalles es guanyen amb matances i maniobres.
Quant més gran sigui el general, més es recolzarà en les maniobres
i menys necessitarà les matances.*

Winston Churchill

*Si creus que aquests rebels i militars s'haurien d'espavilar sols,
que ja s'ho faran i que et deixin en pau, cap problema, ho respectem.*

Però si vols saber-ne més, pots aconseguir l'ebook a

<http://www.amazon.es/Sirius-4-ebook/dp/B00DPUYGPC/>

o en format ePub a

<https://payhip.com/b/Jf9N>

i en paper a la teva llibreria habitual

